

Tomasz Kordala

Płock - Radziwie

Informator Archeologiczny : badania 21, 202

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stwierdzono, że na stożku stał dom drewniany zapewne wieżowy na planie zbliżonym do kwadratu o bokach 6,0 x 6,5 m, ulokowany nie centralnie, lecz zajmujący południowo-zachodnią część nasypu. Był on odchylony od osi stron świata o około 20°. W odległości około 50 m na wschód od nasypu zachowano nikielne ślady osadnicze, prawdopodobnie resztki zabudowy związane z funkcjonowaniem siedziby rycerskiej.

Badania pozwoliły zgromadzić podstawowe dane dotyczące chronologii i zabudowy obiektu. Materiały do czasu opracowania przechowywane będą w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, dokumentacja znajduje się w archiwum Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Płocku.

Badanie zakończono.

PAWŁOWO, gm. Czarniejewo
woj. poznańskie
Stanowisko 16

patrz
okres wpływów rzymskich

PŁOCK-Radziwiewo

Muzeum Mazowieckie
w Płocku

Badania prowadził mgr Tomasz Kordala. Finansował WKZ w Płocku. Drugi sezon badań. Poszukiwania osadnictwa wczesnośredniowiecznego.

Celem podjętych w 1986 r. badań było zlokalizowanie osadnictwa z okresu wczesnego średniowiecza i próba weryfikacji hipotezy lokalizującej kolebkę Płocka na jednej z piaszczystych łach wiślanych dzisiejszego Radziwiewa.

W 1987 r. penetracją objęto kulminację pagórka położonego w rejonie ulicy Wąskiej, około 300 m na południe od brzegu Wisły, gdzie według relacji starszych mieszkańców miał niegdyś znajdować się cmentarz i kościół. Badania powierzchniowe wykazały zalegania dużej ilości polepy oraz fragmentów naczyń późnośredniowiecznych i nowożytnych.

Przebadano obszar o powierzchni 48 m². Odsłonięto, podobnie jak w roku poprzednim, relikty pieca garncarskiego w postaci intensywnego rumowiska o miąższości 145 cm, w którym dominowały fragmenty polepy i zwęglonego drewna, liczne ułamki naczyń oraz kości zwierzęce. Konstrukcja pieca była bardzo słabo czytelna. Domniemana kopuła, wylepiona z gliny, obramowana była w partii przyziemnej lub ziemnej bierwionami, tworzącymi prostokąt o wymiarach w granicach 2,5 x 3,0 cm. Piec nakrywał zapewne dach wsparty na dwu słupach, których koliste ślady o średnicy 40 cm wystąpiły po obu jego stronach. Początek funkcjonowania pieca przypada prawdopodobnie na XIV w., za czym przemawiają fragmenty cienkościennej ceramiki toczonej z tzw. orgamentem polerowania. Nie brak również ułamków naczyń XV-wiecznych, do których należy dążyć fragment płytkiej misy oraz miniaturowe naczynie aptekarskie /?/. Wśród innych zabytków na uwagę zasługuje głównia miżerykordii o długości 35 cm.

W sąsiedztwie pieca odkryto na głębokości 105 cm jamę o przeznaczeniu trudnym do określenia. Były to nieckowate wgłębienie, okrągłe, o średnicy 89 cm i głębokości 32 cm. W jej wypełniaku wystąpiło 10 fragmentów grubościennego naczynia o chropowatej powierzchni, typowych dla okresu halsztackiego. W wykopie wystąpiły ponadto dwie dalsze jamy o bardzo zbliżonym kształcie i na analogicznej głębokości, lecz pozbawione wszelkich zabytków.

Materiał i dokumentację badań złożono w Muzeum Mazowieckim w Płocku.

Badania zakończono.